

A Megyei Művelődésügyi Osztály – a megyei KISZ-bizottsággal, a Szakszervezetek Megyei Tanácsával és a Körösök Vidéke Területi Tsz Szövetséggel karöltve – *Petőfi Szavalóversenyt* hirdetett a középiskolák, iparitanuló intézetek és általános iskolák, valamint a dolgozó fiatalok részére. Ahogy a kiadott sokszorosított felhívásban is olvasható, a *nyilvános megyei döntők* március 21-én lesznek Mezőberényben, Gyulán, Békéscsabán és Orosházán. Az első helyezettek 500, 300, illetőleg 200 Ft értékű könyvutalványt, az összes résztvevők emléklapot kapnak. A megyei döntők első helyezettjei májusban vagy júniusban – Békéscsabán vagy Mezőberényben – *gálaesten* lépnek majd föl, megyei művészeti csoportok, együttesek *Petőfivel* kapcsolatos műsorszámjaiból szerkesztett műsorban.

A megyei Levéltár rendelkezésünkre bocsátotta azoknak a megyei településeknek a jegyzékét, amelyekben az 1848. évi áprilisi törvények alapján jobbágyfelszabadítás történt. A megyei Petőfi emlékbizottság javasolja, hogy az érintett településeken emlékezzenek meg az egykori helyi eseményekről, és a tanácsháza falán elhelyezett emléktáblán örökítsék meg a történelmi tényt.”

T. I.

OROSZ LÁSZLÓ

1903–1972

Orosz László, aszalói nyugalmazott általános iskolai igazgató váratlanul elhunyt. Halálának híre meglepetésként érte a néprajzi gyűjtőket, honismereti kutatókat, mert nem betegeskedett sokat, egészségi állapotára ritkán panaszkodott.

1903. július 23-án született Mezőlaborcon, Zemplén vármegyében, erdészcsaládból. 1926-ban fejezte be tanulmányait a budapesti állami tanítóképzőben, és évtizedekig tanított Taktaszadán, Megyaszón és Aszalón. Aszalóról vonult nyugdíjba, mint a helyi iskola igazgatója. Nemcsak pedagógus korában volt igen aktív, hanem mint nyugdíjas is. Ekkor már több ideje volt, hogy kedvenc témájával, a helytörténettel foglalkozzék, és így kapcsolódott bele a Borsod megyei néprajzi-honismereti gyűjtőmozgalomba. Aszalón évekig vezette a *Kecskés*

Tamás Művelődési Otthon honismereti szakkörét, és tagja volt a TIT Borsod megyei néprajzi szakosztályának, valamint a megyei múzeumbaráti körnek is.

A község múltja, haladó hagyományai foglalkoztatták, s nemcsak a helyi néprajzi adatokat gyűjtötte össze nagy szorgalommal, hanem sokszor kutatott a megyei levéltárban, sőt a kassai levéltárakban is. 1963–64-ben készítette „Aszaló építkezése” című első pályamunkáját, 9 lapnyi szöveggel és 60 fényképpel. Ezzel a művével 1966-ban pályázott, és jutalomban is részesült. Az elismerés további munkára ösztönözte. 1965-ben „Aszaló cigányai” és „Aszalói népszokások” címmel készített pályamunkákat. 1966-ban 38 lapnyi munkát írt. „Az aszalói káptalaní uradalom gazdálkodása és az uradalmi cselédek élete” címmel. 1969-es pályaművének címe: „Adalékok Aszaló néprajzához”, s ez a munkája már 98 lap terjedelmű. 1970-ben „Újabb adatok Aszaló néprajzához és helytörténetéhez” című pályamunkája 65 lapnyi. Valamennyi pályamunkájával díjat nyert, s bár a szerény díjazás nem fedezte a befektetett hatalmas munkát, nemhogy elkedvetlenedett volna, hanem még nagyobb örömmel dolgozott. Azon fáradozott, hogy munkája eljusson a község valamennyi lakosához, s nagy kedvvel kezdett neki az Aszalói krónika megírásához. Nem sajnálta a sok munkát, utánajárást, a szakirodalom tanulmányozását, nehezen hozzáférhető források kijegyzetelését, csakhogy ez a munka megjelenhessék. Munkájában nemcsak a szakemberektől kapott segítséget és bátorságot, a helyi termelőszövetkezet, a községi tanács is megadott neki minden segítséget. Így jelenhetett meg 260 lap terjedelmű kötete 1970-ben. 1970-ben a Szülőföldünk Borsod című kiadványban két kisebb cikke is megjelent „Aszaló cigányai”, illetve „Miért hagyjuk pusztulni történelmi emlékeinket?” címmel.

Orosz László kedves, közvetlen egyéniség volt. Tanítványai, kollégái és barátai is csak „Laci bácsi-ként” emlegették. Nemcsak gyűjtött, publikált, hanem kérdőívekre válaszolt, néprajzi tárgyakat kutatott fel, és szívesen mutogatta a falu nevezetességeit, a régi házakat vagy a szakkör állandó kiállítását. Jelen volt valamennyi megyei néprajzi-honismereti rendezvényen, és senki sem gondolta, hogy hirtelen, alig három heti betegeskedés után távozik közülünk. 1972. május 9-én hunyt el Miskolcon.

Emlékét pályatársai, barátai, tanítványai, tisztelői szeretete, kéziratban maradt és publikált munkái őrzik meg számunkra!

Bodgál Ferenc